

LEO'S
Leo esélye
Chance

A szerelem
csillagjegyében 2.

finep
selection

A Leo című USA Today bestseller társregénye

MIA SHERIDAN

M I A S H E R I D A N

LEO'S

Leo esélye

Chance

A szerelem
csillagjegyében 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezt a könyvet Darcy Rose-nak ajánlom.
Többek között azért is, mert megtanított arra,
hogy bátrabb vagyok, mint azt valaha is hittem volna.*

*Az oroszlán:
Szenvedélyes szerető és született harcos.*

ELSŐ FEJEZET

A KÓRHÁZI ÁGYON FEKSZEM, és fájdalamba zuhanva bámulom a mennyezetet. Hogy történhetett ez? Hogy jutottam idáig – ebbe a kórterembe, ebbe az elviselhetetlen lelki és szellemi állapotba? Menekülnék önmagam elöl, ki akarok törni a gondolataim fogságából. Legszívesebben árnyékként kuporognék egy sarokban, mintha a világon se lennék. Mindenkit tönkretettem, aki valaha is szeretni próbált. Ez a pusztító fájdalom szétzúz, maga alá gyűr, és olyan erős, hogy az már elviselhetetlen.

Halk kopogást hallok. Mielőtt reagálnék, lassan kinyílik a kórterem ajtaja. Dr. Fox feje bukkan fel a nyílásban, zilált, fehérr hajával.

– Jó reggelt, Jake! – köszön mosolyogva.

Belép, és hagyja becsukódni maga mögött az ajtót.

Dr. Fox a kórházi pszichológus, és már két hete látogat, de semmi mondanivalóm sincs a számára. Nem érdekel, mivel akar áztatni, és kész.

Amikor látja, hogy nem szólok, rám függeszti a tekintetét, majd szelíden megkérdezi:

– Továbbra sem akarsz beszélni a traumatikus időszakodról? Meglepődnél, hogy mennyit segítené.

Kifújom a levegőt, de hallgatok. Kurvára nincs szükségem rá, hogy valami lélekkurkász beadja itt nekem, hogy ha világgá kürtölöm

a bajomat, akkor minden rendben lesz. Úgy néz ki, mint Einstein, ami talán jó jel, tekintve, hogy legalábbis egy zseni kellene ahhoz, hogy átrághassa magát a problémáimon. Kurva gáz vagyok, tudom én ezt, de akkor sincs erre szükségem. Köszí, de nem kérek belőle.

– Na, mi lesz? – kérdezem végül. – Meganalizál és rádöbrent az életem értelmére, mint a Good Will Huntingos pszichiáter, vagy mi? Ahogy ott is mondták, nem az én hibám. Megvan ez?

Komoran felnevetek, és a távolba nézek. Micsoda poén! Hallgat egy kicsit, azután megszólal:

– Hát, nem is tudom, Jake. Olvastam a balesetedről, és úgy tűnik, hogy egyértelműen a te hibádból történt. Szeretnék erről beszélgetni, ha hajlandó vagy rá. Az apád meghalt... és nyilvánvalóan nem vagy hajlandó. Akár így, akár úgy, nem azért vagyok itt, hogy valami baromsággal kábítsalak. Ha azt akarod, hogy valaki megveregesse a válladat, és megnyugtasson, hogy nem vagy felelős a rossz döntéseidért, akkor nem én vagyok a te embered. Ha viszont olyasvalakivel szeretnél beszélni, aki sokkal rázósbab helyzetben lévő embereken is segített, mint a szegény kis elkényeztetett fiúcska, akinek nem teljesült a kívánsága, és idegrohamában összetörte az új Porschéját, talán meghallgatlak.

Fordulna ki a kórteremből, én meg berágok a szavain. Szinte meg sem bírom mozdítani összetört testemet. Két karom gipszben, a lábam felfüggesztve, szintén gipszben, az arcom feldagadva, bekötözve. De sikerül akkorát rándulnom, hogy visszakapja a fejét az ajtóból, én pedig kitörök:

– Maga öntelt rohadék! Azt hiszi, ismer, csak mert összeirkált rólam ezt-azt arra a kibaszott papírra? Azt hiszi, hogy néhány sorban el lehet intézni az embert? Nem vagyok „szegény kis elkényeztetett fiúcska”! Úgy nőtem fel, hogy egy kurva bilin kívül nem volt semmim.

Azt is csak nemrég tudtam meg, hogy az öcsém meghalt, pedig gyakorlatilag én neveltem fel. Szart se tud maga az én helyzetemről!

Ismét hallgat egy darabig.

– Most már tudok – feleli csendesen. – Köszönöm, hogy elmondtad!

Hogy hívták a testvéredet?

Habozok, gyanakvóan ráncolom a homlokom, majd úgy fordulok, hogy kilássak az ablakon, Kalifornia kék egére. A rohadt életbe, ez a ravasznak disznó túljárt az eszemen! Húha! Érzem, hogy az ajkam akaratom ellenére megrándul. A tisztelet csírája kezd gyökeret eresztetni bennem.

Nem sietem el a választ. Továbbra is némán bámulok kifelé az ablakon, hiába kérdezett. Ő kivár.

– Seth.

– Szívesen venném, ha mesélnél Sethről – mondja.

Sóhajtok. Olyan rég nem beszéltem már róla! Na mi a fene? Már csak így kelthetem életre azt az édes kölyköt. Megadom magam. Anynyi mindennel tartozom neki! Mégis habozok, de végül megtalálom a szavakat.

– Tíz évig nem láttam. Engem örökbe fogadtak. Ő volt a testvérem. Igazából féltestvérem. De a lényegét illetően igazi testvér. Ez egy hosszú történet.

– A hosszú történetek végighallgatásából PhD-fokozatom van.

Mosolyog, én pedig akaratom ellenére felkuncogok.

– Hát persze.

– Mit szólnál, ha holnap reggel benéznék egy órára?

Hallgatok, megfontolom a dolgot.

– Nem tudom, elég elfoglalt vagyok. Nyolc órától sajnálkozom magamon, utána kilenctől pedig keltem a szánalmat.

Halkan felnevet.

– Legyen tíz! Akkor holnap, Jake!

Elindul az ajtóhoz, és mikor a kilincséért nyúl, utánakiáltok:

– Hé, doki!

– Igen? – szól, és visszafordul.

– A nevem Leo. Mármint az igazi nevem. Nem Jake vagyok, hanem Leo.

Hallgat, de nem kér rá magyarázatot.

– Rendben. Mit szólnál, ha holnap beszélénk róla? És te mondd meg, hogy miről szeretnél még. Tízkor találkozunk.

Azzal kinyitja az ajtót, és elmegy.

MÁSODIK FEJEZET

EVIE-T FIGYELEM. A parkban ül egy padon. Éppen egy regényt olvas, és közben almát eszik. Olyan gyönyörű! Már szinte fáj, hogy nem mehetek oda hozzá. Úgy látom, eléggé bele van mélyedve a könyvébe, úgyhogy picit közelebb merészkedek. Letelepszem a szomszédos padra, és úgy teszek, mintha telefonálnék. Rettentően szeretném alaposabban megnézni magamnak, hogy gyönyörködhessek benne. Egyelőre viszont tartanom kell a távolságot. Legalábbis amíg ki nem találom, mivel álljak elő, mit mondjak majd neki. A szívem egyre hevesebben ver. Végre eljutottam idáig, most már nem szűrhatom el! Az egyetlen lány, akit valaha is szerettem, csupán egy karnyújtásnyira van tőlem. Bár lehet, hogy veszettül utál.

Napok óta követem. Annyit már kiderítettem, hogy nincs férjénél. Hála az égnek! Bele sem merek gondolni, mit csinálnék akkor. Igaz, attól még lehet barátja, vagy lehet, hogy járogat valakivel. Nem tudom, az visszatartana-e. Mindenesetre nem ártana tudni.

A Hilton Hotelben dolgozik, a belvárosban. Autója nincs. Utálom, hogy mindenhová busszal jár. Nyugodtabb is vagyok, amikor figyelem – addig is biztonságban tudom. Erre megszólal egy hang a fejemben, hogy azért megvolt ő nélkülem is az elmúlt nyolc

évben, holott nem tartottam szemmel. A gondolatra a hideg is kiráz, és belém mar a büntudat.

Úgy látom, egész jól boldogul, bár biztos nem keres sokat. Viszont Clifton egyik szép részében lakik, a Cincinnati Egyetem szomszédságában. Csinos ruhákban jár, rohadtul nem szorul rá senkire. Nem lep meg. Ugyanaz az Evie, mint akire emlékszem. Heves büszkeség tölt el. Ismerek én lányokat, akiknek csak megszületni volt nehéz, de ha már elmarad a manikűrjük, jó dolgukban sikítófrászt kapnak. Régen ilyenekkel lógtam, nem is kevésel. De hogy ítélfhettem volna el őket? Magam is gyenge jellem voltam.

Evie-t csak itt, Cincinnatiben láttam újra – annyi év után. A kocsimban ülve vártam rá a házuk előtt, az út túloldalán, amikor egyszer csak kísétált a kapun. Farmert és pulcsit viselt, hosszú, sötét haja leengedve omlott a hátára. Kiszáradt a szám, és egy hangos fújtatás kíséretében mintha minden benn tartott levegő kiszaladt volna belőlem. Meredten bámultam utána. Ezek szerint lehetséges nyolc évig visszafojtott lélegzettel élni. Lánynak is gyönyörű volt, időközben azonban lélegzetelállítóan szép nővé érett. Termetere alacsony és karcsú volt továbbra is, de nőies domborulatait akkor láttam először. Megrohantak a régi érzések. Mintha csak előtte való nap lett volna, amikor a háztetőnkön megcsókoltam, és a lelkére kötöttem, hogy várjon rám, várok majd én is, eljövök érte, és örökké szeretni fogom. *De elbuktam.*

Az idő alatt, míg követtem, megint ráébredtem, micsoda erő lakozik ebben a csajban, az én csajomban. Azt is megállapítottam magamban, hogy még mindig az a gondoskodó, jószívű lány, akinek megismertem. Mindenkire mosolyog, és akkor is megáll segíteni, amikor nyugodtan továbbmehetne. Látszik az embereken, hogy aztán

nehézükre is esik elengedniük, legszívesebben utánakiáltanának, hogy maradjon még velük. Nem tudom hibáztatni őket. *Az én csaljom...* De ez nem helyes gondolkodás ám, barátocskám! Már látatlanban is halálosan odáig voltam érte, most pedig, hogy itt ül mellettem... Egyszerűen végem lenne, ha visszautasítana.

Szinte amint a nyomába szegődtem, holtbiztossá vált, hogy még szerelmesebb vagyok belé, mint tizenöt évesen. Azt viszont még nem sikerült kiagyalnom, mi a francot csináljak. Újra meg újra átgondoltam a dolgot, de nem találtam a megoldást. Csak a vágy éltetett: beszélni vele, megérinteni... Minden más megszűnt létezni. Alig bírtam megmaradni a fenekemen. Az irodában nap mint nap komoly erőfeszítésembe került, hogy a feladatomra tudjak figyelni. Egyre csak azon kattogtam, *mitévő legyek*. Végül már azt hittem, megőrülök. És most annyi év csillapíthatatlan sóvárgás után itt ül mellettem – mégis fényévekre tőlem.

Gyerekkoromban utáltam az iskolai fotózást. Mondjuk, engem rohadtul nem érdekelt az egész, de Evie-t kiborította, ezért herótom lett tőle. Egész évben, mondhatni, elvegyültünk a tömegben a viseltes ruhánkkal meg a kócos hajunkkal. A fotózás napján viszont minden gyerek új ruhában jelent meg, kezében a tanárnak szánt pénzes borítékkal, a lányok hajukban masnival. Az állami gondozottak viszont kurvára le voltak szarva. Rólam senki sem akart képet, hogy aztán kitegye a falra. Senkit sem érdekelt, milyen voltam ötödikes, hatodikos vagy *akárhányadikos* koromban. Különben nem éreztem volna úgy, mintha egy idegen házában élnék.

Én Evie-t figyeltem, ő pedig a többi lányt, miközben a kezét önkéntelenül is kusza, rendezetlen hajához emelte, hogy megpróbálja kisimítani. Hátról ugyanis nem bírta rendesen kifésülni, és senki nem volt, aki segítsen neki.

Aztán észrevettem, hogy végtelenül mély, sötét szeme a távolba réved. Ebből tudtam, hogy az én Evie-m éppen egy ábrándos történetet szövöget. A szívem egyrészt meghasadt, másrészt meg dagadt a büszkeségtől. Tudtam, hogy neki ez a túlélési módszere. Így bír ki mindent, mégsem kérgesedik meg a lelke, mint nekem. Nem hinném, hogy nem vett volna tudomást a körülményeiről. Soha nem ismertem nála intelligensebb, érzékenyebb embert. Szerintem inkább arról volt szó, hogy ilyenkor befelé figyelt, így sikerült felülemelkednie a dolgokon, és megőrizni magában mindazt a gyengédséget, amit olyan szenvedélyesen szeretek benne. Kétségbeejtő helyzete ellenére is képes volt pimasz módon elhinni, hogy jószág igenis létezik.

Azt hiszem, azért jut eszembe ez éppen ma, mikor a munkahelyére menet követem, mert noha egy hotel szobalány-egyenruháját viseli, olyan büszkén és gondtalanul jár-ke-l a világban, mintha tökéletesen meg lenne elégedve az életével. Elégedett is lehet vele. Komolyan. Irtó büszke vagyok rá, hogy eljutott erre a pontra. De még többre vagyok kíváncsi. Még többet akarok tudni róla – arról, hogy milyen ember lett belőle. Mindent tudni akarok.

Fel kell készülnöm az újbóli találkozásra, és döntenem kell – még mielőtt szemközt találom magam vele –, mit is mondok majd neki. A félelem, hogy esetleg visszautasít, élesen belém hasít. *Nem* hagyhatom, hogy kicsússzon a kezem közül, még mielőtt esélyem lenne visszanyerni.

A fenébe! Innom kell valamit. *Nem, azt nem lehet!* Majd beugrok a konditerembe, hogy kigyúrjam magamból a feszültséget, aztán meg korán lefekszem. A múlt héten olvastam az újságban, hogy holnap lesz Willow temetése. El akarok menni rá. Biztos Evie is ott lesz. A távolságot tartanom kell tőle, de ott a helyem. Tartozom ennyivel Willow emlékének. Sok démon üldözte, de senkihez nem szólt soha egy rossz szót sem. Csak magával volt kegyetlen. Egészen a végkifejletig. Az én fejemben is megfordult, hogy véget vetek az életemnek. Az egyetlen különbség köztem és Willow között, hogy én kaptam még egy esélyt.

HARMADIK FEJEZET

HÁTUL, A TEMETŐ MÖGÖTT PARKOLOK LE. A távolban összeverődött kis csoportot látok. Biztos Willow temetésére érkeztek. Elindulok feléjük. Az újságban olvastam, hogy létrehoztak egy alapot a temetési költségek fedezésére. A lánynak, akinek – mint írták – nincs sem családja, sem pedig olyan barátai, akik ki tudnák fizetni. Felhívtam a temetkezési vállalatot, hogy minden költséget állok. Egy gránitból készült sírkövet is kértem. Willow többet érdemel egy jelenten sírnál. Az elmúlt években nem tudtam mellette lenni, úgy-hogy ennyit igazán megtehettem.

Hátramaradok egy picit, és a gyülekezettől néhány méterre egy fának támaszkodom. Várom, hogy kezdetét vegye a szertartás. A gondolataim Willow körül forognak. Kislányként látom magam előtt. Korához képest mélységesen riadt volt a tekintete. Védelmem-be akartam venni, akárcsak Evie-t, csakhogy ő mindig élen járt az önpusztításban. Nem tudtam, hogyan figyelmeztessem, és nem is biztos, hogy hallgatott volna rám. De én megértem őt. Bárcsak elmondhatnám neki! Az ember nem azért akarja eldobni magától az életét, mert a halál olyan kecsgetető a számára, hanem mert *az élete* merő gyötrellem. Egyre csak azon gondolkozik, mi szükség van erre – a küszködésre, a szenvedésre. Mi a franc értelme van az egésznek?

Mire fel ez a rengeteg átkozott fájdalom mindennap? Willow nem akart meghalni. Csak nem akart többé fájdalomban élni. Én ezt tudom. *Nagyon is jól tudom.* Voltam már ilyen helyzetben.

Eszembe jut, mikor egyszer részegen bukkant fel a nevelőszüleim házánál. Teljesen be volt nyomva valamitől. Úgy tizenkét éves lehetett, vagy talán tizenhárom. Közvetlenül azelőtt történt, hogy San Diegóba költöztünk volna. Kilógtam hozzá, és hazakísértem. Az ő nevelői csak tíz háztömbnyire laktak tőlünk. Emlékszem, aznap éjjel mennyit idegeskedtem miatta. Éreztem, hogy akármenynyire is szeretném őt megóvni, megvédeni a haverjaitól, akik egyébként tojnak rá, ő mindig ugyanabba a hibába esik. Kimerítő volt.

Útban a házuk felé egyszer csak felnézett rám – üveges szemmel, és a bódultságtól alig érthetően megkérdezte:

– Leo, miért vagy te ilyen jó hozzám?

Láttam az arcán, hogy ez tényleg megmagyarázhatatlan rejtély a számára. Elnéztem egy kicsit, végül így feleltem:

– Mert fontos vagy nekem, Willow.

– De *miért?* – firtatta.

– Mert barátok vagyunk, oké? – válaszoltam.

Az igazság azonban az, hogy Willow-ra más okból vigyáztam, mint Evie-re. Azt hiszem, Willow-ban egy kicsit *magamat* láttam. Így jöttem rá arra, hogy mindegy, mennyi mindent megtettünk érte, mennyi szépet mondtunk neki – én, Evie vagy bárki más –, ő továbbra is azoknak hitt, akik még azelőtt telebeszélték a fejét. Engem apám veréskor mihaszna senkinek nevezett, Evie mégis szeretett. Miért hittem el olyan könnyen, hogy a mihaszna senkire rászolgáltam, arra pedig, hogy Evie szeressen, nem? Erre nem tudtam a választ. Ismertem viszont Willow-t, és több közös volt bennünk, mint annak idején gondoltam volna. Megértettem őt, még akkor is,

ha kurvára azt kívántam, bárcsak ne érteném. De erősebbnek hittem magam nála. Aztán másképp lett.

Megpillantom Evie-t, és visszazökkenek a jelenbe. Épp az ellenkező irányból tart a csoport felé, mint amerről én jöttem. Ujjatlan, fekete ruhát visel fekete magas sarkúval, a haját összekötötte. A testvonalát követő szabás tökéletesen kiadja az alakját. Elképzelem, milyen érzés lenne végigsimítani kerekded csípőjén, átfogni vékony derekát. Olyan erős vágyat érzek rá, hogy már szinte fáj.

A lelkész belefog a beszédébe. Hallgatom, de közben nem tudom levenni a szemem Evie-ről. Időnként megtörölgeti a szemét egy zsebkendővel. Legszívesebben odaszaladnék hozzá és megvigasztalnám. Alig bírom féken tartani magam. Nekidőlök a fa törzsének, hogy visszatartson.

Negyedóra elteltével Evie a gyülekezet elé lép, hogy elmondja gyászbeszédét. Egyenesen rám hunyorít. A fenébe is! Mi járhat a fejében? Az lehetetlen, hogy ekkora távolságból felismerjen. Vagy lehetséges? Sokkal inkább azért nézhet, mert kilógok ebből a szedett-vedett társaságból. Úgy látom, Willow ízlése a barátait illetően az utóbbi időszakban nem sokat változott. Evie néz még egy rövid ideig, aztán a tekintete visszavándorol az előtte álló emberekre. Nyolc év után most először néztünk egymás szemébe. A pillanat a lelkem mélyéig hatol. Az idő megáll és csillámlik körülöttem.

De csak hosszú percekkel azután gyűrnek maguk alá az érzések, hogy Evie beszélni kezd. Most Willow-ról mond mesét. *Na, bazd meg...*

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egy különleges, szép kicsi lány. Az angyalok egy messzi-messzi országba küldték, hogy varázslatos élete legyen, szeretettel és boldogsággal teli. Üveghercegnőnek

hívták, mert a nevetése a mennyország kapuján függő üvegcsengettyűk csilingelésére emlékeztetett, melyek minden alkalommal felcsendültek, amikor egy új lelket köszöntöttek. Üveghercegnőhöz illett a név, mert érzékenysége folytán mélyen tudott szeretni, ám a szíve rendkívül törekeny volt.

– Amikor azonban folyt a szervezkedés ebbe a messzi-messzi országba szóló útja körül, egy újonnan jött angyalka hibázott. A hibából aztán kavarodás támadt, és véletlenül máshová küldték Üveghercegnőt, mint ahová akarták. Egy sötét, csúf helyre került, amit szörnyetegek és más gonosz teremtmények uraltak. Csakhogy amikor egy lélek megkapja emberi testét, azon már nem lehet változtatni, az egy bizonyos időre szól. Hiába siránkoztak kétségbeesetten az angyalok Üveghercegnő sorsa felett, nem tehettek mást, mint hogy szemmel tartják, és minden erejükkel megpróbálják a helyes irányba terelni, kivezetni a szörnyetegek meg a gonosz teremtmények országából.

– Sajnos viszont rövidebb idővel azután, hogy Üveghercegnő a fenevadak földjére érkezett, kegyetlenségük nagy törést okozott a szívében. És noha a kevésbé elvetemültek kedvelték volna a hercegnőt, mivel nagyon szép és szeretetre méltó teremtés volt, az ő szíve tovább repedt, míg aztán meghasadt és darabokra tört.

– Behunyva szemét utoljára még a gonosz szörnyekre gondolt, amik oly kegyetlenül bántak vele, hogy összetörték a szívét. De bármilyen aljasak is azok a teremtmények, sorsokról dönteni nem áll hatalmukban. Az angyalok, akik mindig a közelben voltak, felkapták Üveghercegnőt, és visszavitték a mennybe, ahol összeillesztették szíve széttört darabjait, és már soha többé nem eshet bántódása. Amikor felnyitotta a szemét, szépségesen elmosolyodott, ahogy csak ő tud, gyönyörű hangján felkacagott, pont úgy, mint azelőtt,

mintha csak üvegcsengettyűk csilingeltek volna. Üveghercegnő végre hazatért.

Szavai nyomán olyan erővel, olyan gyors egymásutánban zuhog-
nak rám az emlékek, mintha valódi ütések záporoznának rám. Hir-
telen a tetőn találok magam újra, könnyezve, a legbátrabb lány
karjaiban, akit valaha is ismertem, az egyetlen szerelemmel a szí-
vemben, amit valaha is éreztem, az egyetlen vigasszal, ami valaha
is osztályrészüll jutott nekem. Legszívesebben térdre esnék, mert a
hangja nem csupán emlékeket idéz, hanem *érzéseket* is, ami meg-
sokszorozza az iránta érzett olthatatlan vágyamat. El kell húznom
innen! Hogy fogom én ezt bírni? Az emlékektől megrészegülök, az
érzelmektől szinte eszemet vesztem.

Evie a gyászolók között utat vágva a helyére megy, és miközben
egy idősebb, festett szőke nővel beszélget, aki röhejes, rikító rózsas-
zín sztriptízcipőben jelent meg a temetésen, megkerülve a fát a ko-
csimhoz indulok. Sosem leszek képes túltenni magam Evie-n. Ez
most olyan világossá válik előttem, mint még soha. Lesújtó gon-
dolat, hiszen számításba kell vennem azt is, hogy talán sosem lesz
újra az enyém.

Beszállok, és hosszú percekig bámulok kifelé a szélvédőn. Ami-
kor már valamelyest visszanyertem a lelki egyensúlyomat, felhívom
a temetkezési vállalatot, és egy kiegészítést teszek Willow sírkövével
kapcsolatban. A neve alá odaíratom, hogy „Üveghercegnő”. Szerin-
tem tetszene neki. Ebből érezhető, hogy szerettük őt.

NEGYEDIK FEJEZET

DR. FOX NYIT BE AZ AJTÓMON, majd üdvözlésképpen rám mosolyog. Válaszul felvonom a szemöldököm. Úgy volt, hogy csütörtökig nem jön, és még csak kedd van.

– Látom, egyre csúnyulsz – mondja.

– A csúfság lelkiállapot, öreg – villantom rá a legszebb hasfájós, törrött orrú mosolyomat. – Úgyhogy ha csúnyulok, az azt jelenti, hogy talán más szakma után kellene néznie.

Nevetve az ágyamhoz húz egy széket.

Még mindig rögzítőkötés van az orromon, és mindkét szemem alatt sötét monokli díszeleg. A szám belseje állatira fáj, mert onnan kiindulva végezték a korrekciókat az arccsontomon meg az államon. A következő hónapban pedig újabb műtét vár rám. A karom viszont már hál' istennek nincs begipszelve. Legalább a fogamat meg tudom mosni, a rohadt életbe!

A lábam még egy hónapig gipszben marad, a bordáimnak is gyógyulniuk kell még, de aztán elkezdhetem a fizikoterápiát. Alig várom. Napról napra erősödöm, ugyanakkor valahogy mégis mintha sorvadoznék.

Átküldtek volna a rehabilitációs osztályra, de az implantátumom elfertőződött. Ez a komplikáció csak tovább nyújtja a bent töltött időt,

de nekem mindegy is. Nyolc év után először érzem úgy, hogy sikerülhet valamelyest visszatalálnom önmagamhoz. Talán épp az kellett hozzá, hogy most egy időre kiszálljak az életből. Talán nem is olyan rossz ez. – Csütörtökön mégsem tudok jönni. Ezért gondoltam, hogy beugrok hozzád egy húsz percre, ha ráérsz – mondja a doktor.

Kérdően nézek rá.

– Hát, ráérni éppen ráérek... mondhatni, egyfolytában, doki.

– Helyes – nevet fel ismét. – Akkor talán inkább afelől kellene érdeklődnöm, hogy van-e kedved beszélgetni.

– Hogyne. Épp a legutóbb felvetődött témánk járt a fejemben. Az, hogy vajon idealizálom-e Evie-t. Átgondoltam, így van-e, vagy sem, és végül is arra jutottam, hogy tulajdonképpen igen. Mindig is idealizáltam, és így van ez most is. De azt hiszem, az elfogultságom nem alaptalan, ezért nem is tudom, hogy valóban idealizálásról van-e szó, vagy Evie egyszerűen csak ennyire elismerésre méltó. Mindig is az volt.

– Rendben, de úgy beszélsz róla, mintha ő ugyanaz a lány lenne, mint régen, holott nyolc éve nem is láttad.

Felsóhajtok.

– Igen, tudom. Talán csak hiú ábránd... talán csak zsigeri megérzés. Nem tudom.

– Mondd el, min mentél keresztül!

Összeszedem a gondolataimat, majd belevágok:

– Van magának fogalma róla, milyen merész dolog nyíltszívűnek és gyengédnek maradni, miközben olyan élete van az embernek, mint Evie-nek meg nekem? Tudja maga, mekkora bátorság kell ahhoz, hogy az ember nap mint nap ki merje tenni a lelkét? Hogy szeretni tudjon akkor is, ha keselyűk köröznék körülötte, és csak az alkalmat lesik, hogy a szívébe téphessenek? A rohadt életbe, mennyivel könnyebb

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

érzéketlenül élni! Én ezt az utat választottam. Mint a legtöbben azok is, akikkel együtt nőttem fel. Evie vajon hogy tudta másképp csinálni? Én mindig... olyan büszke voltam rá emiatt. Ezért is féltettem mindig olyan kegyetlenül.

Keserűen felnevetek.

Dr. Fox némán tanulmányoz.

– Falakat építeni mindig könnyebb. Ebben igazad van. És igen, figyelemre méltó, hogy Evie a körülmények ellenére is érzékeny tudott maradni. Remélem, ez azóta sem változott. De én azzal, hogy idealizáld Evie-t, azt akartam mondani, hogy olyan, mintha nem tartanád magad méltónak hozzá.

– Mert NEM IS VAGYOK az.

– Ha olyan sokra tartod, nem gondolod, hogy ezt inkább neki kellene eldönteni?

Ezen elgondolkodom. Azon tűnődöm immár százszázalékosan is, hogy Evie vajon MIT látott bennem annak idején. Előtte felvállaltam magam, úgy, mint senki más előtt nem. Kitarulkoztam, mint azóta se senkinek. Soha nem fogtam magam vissza előtte, mert mellette olyan biztonságban voltam, mint életemben soha senki mellett. Hogy VÁGYTAM most is erre az érzésre! És ő egyszer sem fordult el tőlem. Soha. – Hát, nem tudom. Ezt alaposan át kell gondolnom.

Felsőhajtók, és rövid hajamba túrók. Le kellett borotválniuk, hogy le tudják zárni a sebet a koponyám hátsó részén, de azóta újra kinőtt. – Jake – szólal meg dr. Fox, mire ráemelem a tekintetem. Amikor sort kerített az első beszélgetésre, megkérdezte tőlem, hogyan szólíthat. Elmagyaráztam neki, hogy is lettem Jake, és bár azt hittem, készen állok rá, hogy újra Leónak szólítsanak, rájöttem, hogy mégsem. Még nem. Az önazonosságnak ez a két szótagos kifejezése legalább olyan jóleső érzéssel tölt el, mint amennyire fájdalmasan érint. A valódi nevemet